

بررسی فراوانی موارد آپاندیسیت همراه با/انتروبیوس ورمیکولاریس در نمونه‌های پاتولوژی ده سال اخیر شهرستان بوشهر، ۱۴۰۱-۱۳۹۱

مائده حدادان (MD)^{۱*}، محمدرضا فرزانه (MD)^۲، بتول امیری (MD)^۳، شهلا زمانی (MD)^۴،

علیرضا صاحبانی (BS)^۱، افشین برازش (PhD)^{۴**}

^۱ کمیته تحقیقات و فناوری دانشجویی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

^۲ گروه آسیب‌شناسی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

^۳ گروه پزشکی اجتماعی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

^۴ گروه میکروبی‌شناسی و انگل‌شناسی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، بوشهر، ایران

(دریافت مقاله: ۱۴۰۲/۹/۵ - پذیرش مقاله: ۱۴۰۲/۱۲/۱۴)

چکیده

زمینه: حضور کرم‌ها و تخمشان به صورت اکتوپیک در مجرای آپاندیس می‌تواند به صورت مستقیم و همچنین به صورت غیرمستقیم با تحریکات آنتی‌ژنیک منجر به هایپرپلازی فولیکول‌های لنفاوی جدار مجرا شده و از این طریق انسداد مجرا و متعاقب آن، آپاندیسیت حاد را سبب شوند. مطالعه حاضر به منظور تعیین میزان این نقش و همچنین فراوانی نمونه‌های آپاندکتومی شده با عامل کرمی/انتروبیوس در طی ۱۰ سال اخیر در بوشهر طراحی گردید.

مواد و روش‌ها: تعداد ۳۲۱۰ لام مربوط به نمونه‌های آپاندیس بیماران آپاندکتومی شده در طی ۱۰ سال اخیر (۱۳۹۱-۱۴۰۱) در بوشهر جمع‌آوری و از نظر میکروآناتومی مورد بررسی قرار گرفتند. نتایج ارزیابی میکروسکوپی نمونه‌ها و اطلاعات موجود در پرونده‌ها، جمع‌بندی و داده‌ها به کمک نرم افزار آماری SPSS ویرایش ۱۶ و آزمون مجذور کای دو آنالیز گردیدند.

یافته‌ها: فراوانی موارد آپاندیسیت ناشی از انتروبیوس ورمیکولاریس در نمونه‌های مورد بررسی ۰/۸ درصد بود و در طی سال‌های اخیر روند کاهشی داشته است. بین ابتلا به آپاندیسیت ناشی از انتروبیوس و جنس و سن بیماران، ارتباط معناداری وجود داشته ولی با محل سکونت بیماران فاقد یک رابطه معنادار بود.

نتیجه‌گیری: با توجه به روند کاهشی فراوانی آپاندیسیت ناشی از انتروبیوس در طی سال‌های اخیر در بوشهر، می‌توان اثر شیوع پاندمی کووید را در این نتیجه‌گیری دخیل دانست. پیشنهاد می‌شود ارزیابی‌های اولیه برای تشخیص زود هنگام این عفونت انگلی به‌ویژه در مناطق آلوده، در جهت حذف مداخلات جراحی غیرضروری صورت پذیرد.

واژگان کلیدی: آپاندیسیت، انتروبیوس ورمیکولاریس، بوشهر، ایران

*بوشهر، خیابان معلم، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر، دانشکده پزشکی، گروه میکروبی‌شناسی و انگل‌شناسی

مقدمه

آپاندیسیت حاد به التهاب حاد زائده آپاندیس اطلاق می‌شود و شایع‌ترین فرم بیماری حاد شکمی است که منجر به جراحی اورژانسی می‌گردد (۱). علائم بالینی آن در ابتدا بصورت دردهای منتشر در ناحیه شکمی همراه با تهوع و استفراغ بوده و پس از چندین ساعت، ادامه علائم بصورت درد موضعی شدید در ربع تحتانی راست شکم در شرح حال بیمار و معاینه فیزیکی توسط پزشک ارزیابی می‌گردد و ممکن است با علائم بسیاری از بیماری‌های شکمی نظیر لنفادنیت شکمی، کیست‌های تخمدان در زنان، سالپنژیت حاد، عفونت‌های روده‌ای و انگلی، سنگ کلیه و عفونت‌های ادراری مشابه باشد. در حال حاضر با وجود تکنیک‌های تشخیصی پیشرفته، همچنان تشخیص آپاندیسیت حاد مبتنی بر علائم بالینی بوده و گاهی با شک و تردید صورت می‌پذیرد و بیماران بایستی بلافاصله تحت عمل جراحی قرار گیرند (۲).

دلایل ایجاد کننده آپاندیسیت حاد متعدد می‌باشند. در اغلب موارد این التهاب به علت انسداد مجرای آپاندیس و ندرتاً به دلیل زخمی شدن مخاط آن صورت می‌پذیرد (۳). عوامل مختلفی در ایجاد فرم انسدادی مجرا نقش دارند که از آن جمله می‌توان تجمع مواد مدفوعی، بزرگی فولیکول‌های لنفاوی، حضور تومورها، استفاده از باریوم در تشخیص‌های رادیولوژی، بیماری Crohn's، بیماری‌های ویروسی، ورود عوامل باکتریایی و نیز انگلی را نام برد (۳ و ۴).

کرم‌ها نقش دوگانه‌ای در ایجاد آپاندیسیت در افراد مبتلا به این عفونت‌ها دارند. در نقش فیزیوپاتولوژیک، حضور کرم‌ها و تخمشان به صورت اکتویک در مجرای آپاندیس می‌تواند به صورت مستقیم و همچنین به صورت غیرمستقیم با تحریکات آنتی‌ژنیک منجر به هایپرپلازی فولیکول‌های لنفاوی جدار مجرا شده و از این طریق انسداد مجرا و متعاقب آن، آپاندیسیت حاد را سبب شوند (۵). همچنین

ممکن است وجود آلودگی کرمی در افراد مبتلا به آپاندیسیت یافته‌ای تصادفی باشد. بر همین اساس، برخی مطالعات هنوز نقش عفونت‌های انگلی را در ایجاد آپاندیسیت حاد ناشناخته می‌دانند (۶). از جمله عوامل انگلی که به عنوان عامل آپاندیسیت انسانی گزارش شده‌اند، می‌توان ایتروبیوس ورمیکولاریس، آسکاریس لومبریکوئیدس، تریکیوریس تریکیورا، گونه‌های شیسیتوزوما، گونه‌های تنیا، آتامبا هیستولیتیکا، کریتوسپوریوم، بلاستوسیسیتیس و ایزوسپورا را نام برد (۷-۹).

ایتروبیوس ورمیکولاریس شایع‌ترین عفونت کرمی انسان بوده و انتشار جغرافیایی وسیعی دارد. محل سکونت این کرم در ابتدای روده بزرگ و سکوم می‌باشد و با توجه به ماهیت چرخه زندگی خاصی که دارد در کودکان سنین دبستانی شایع‌تر است (۱۰ و ۱۱). حضور این کرم در آپاندیس برای اولین بار توسط فابریوس (Fabrius) در سال ۱۶۳۴ گزارش شد (۱۲) ولی ارتباط آن با آپاندیسیت توسط استیل (Still) در سال ۱۸۹۹ مطرح گردید؛ زمانی که به دنبال پیدا کردن دلیلی برای توجیه بروز ۱۹ درصدی آپاندیسیت حاد در کودکان بودند (۳ و ۱۳). در مطالعات مختلف، فراوانی ایتروبیوس ورمیکولاریس در نمونه‌های آپاندکتومی شده ۳/۸-۰/۶ درصد می‌باشد.

مطالعات گوناگونی در زمینه نقش ایتروبیوس در ایجاد آپاندیسیت صورت گرفته که همگی با روش‌های هیستوپاتولوژیکی بوده است. بر اساس مطالعات انجام شده در ایران، شیوع ایتروبیوس در نمونه‌های آپاندکتومی شده در استان قم ۰/۵ درصد، تهران ۲/۴ درصد، همدان ۱/۲۴ درصد و مازندران ۱/۴۵ درصد (۲، ۳، ۱۴ و ۱۵) و همچنین در کشورهای مختلف از جمله در برزیل، ترکیه، نپال، انگلستان و ونزوئلا به ترتیب (۱/۴۳، ۲، ۱/۶۲، ۱/۵-۲/۴، ۱۱) درصد گزارش شده است (۴ و ۱۴).

جامعه مورد تحقیق

جمعیت مورد مطالعه، تعداد ۳۲۱۰ نمونه لام مربوط به بیماران آپاندکتومی شده با تشخیص آپاندیسیت بود که در طی ده سال اخیر به مراکز درمانی شهرستان بوشهر مراجعه کرده بودند.

جمع آوری نمونه‌ها

پس از اخذ مجوزهای لازم و معرفی نامه و هماهنگی با مسئولین بیمارستان خلیج فارس بوشهر، در محدوده زمانی ذکر شده مکرراً به بخش پاتولوژی بیمارستان مراجعه و نمونه‌های مورد نظر از آرشیو آزمایشگاه انتخاب و به آزمایشگاه تحقیقاتی انگل شناسی واقع در دانشکده پزشکی منتقل گردیدند. همچنین اطلاعات توصیفی و دموگرافیک ضروری و برخی از متغیرهای دخیل در مطالعه، از روی پرونده‌های بیماران به صورت جداگانه برای هر کدام از نمونه‌های وارد شده در تحقیق یادداشت گردید.

انجام آزمایشات میکروسکوپی

تمامی لام‌های جمع‌آوری شده از نظر وجود یا عدم وجود آلودگی انتروبیازیس و یا سایر عوامل انگلی محتمل، مجدداً مورد بررسی دقیق میکروسکوپی قرار گرفتند.

تجزیه و تحلیل آماری

نتایج به‌دست آمده از ارزیابی میکروسکوپی نمونه‌ها و همچنین اطلاعات موجود در گزارش پاتولوژی و پرونده‌های نمونه‌ها، جمع‌بندی و داده‌ها با استفاده از نرم‌افزار آماری SPSS ویرایش ۱۶ و آزمون آماری کای دو مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

با توجه به اینکه تاکنون بررسی در مورد فراوانی انگل انتروبیوس در نمونه‌های آپاندیس بیماران مبتلا به آپاندیسیت حاد در بوشهر انجام نشده است، لذا این مطالعه به منظور تعیین میزان این نقش و همچنین تعیین شیوع نمونه‌های آپاندکتومی شده با عامل کرمی انتروبیوس در طی ده سال اخیر در بوشهر طراحی گردید.

ملاحظات اخلاقی

این مطالعه بر روی پرونده‌های بایگانی شده در طی ۱۰ سال اخیر در بیمارستان انجام گردیده است و به منظور رعایت حقوق بیماران و ملاحظه اخلاق در پژوهش، در گزارشات حاصله هیچ نام و مشخصاتی از بیماران آورده نشده است.

مواد و روش‌ها

محل مطالعه

این مطالعه در شورای پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی بوشهر با کد اخلاق ۱۱۳.۱۴۰۱. IR.BPUMS.REC مورد تصویب قرار گرفت. استان بوشهر در جنوب غربی ایران واقع شده، جمعیت استان حدود یک میلیون نفر و شهرستان بوشهر به‌عنوان مرکز استان، جمعیتی بالغ بر ۲۵۰ هزار نفر دارد (شکل ۱).

شکل ۱) موقعیت جغرافیایی استان بوشهر در نقشه کشور ایران
Fig 1) Geographical location of Bushehr province on the map of Iran

یافته‌ها

در مجموع، تعداد ۳۲۱۰ نمونه مورد بررسی واقع شد. میانگین سنی بیماران جراحی شده با تشخیص آپاندیسیت در نمونه‌های پاتولوژی ده سال اخیر بوشهر $14/2 \pm 25/4$ سال بود که کمترین آن‌ها ۲ روز و بیشترین آن‌ها ۸۵ سال سن داشت. شیوع موارد آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس ورمیکولاریس* در میان سایر دلایل ایجاد کننده آپاندیسیت در نمونه‌های مطالعه شده، ۰/۸ درصد به دست آمد (جدول ۱).

مراجعه کننده با تشخیص قطعی آپاندیسیت در نمونه پاتولوژی نبوده است. بنابراین شیوع ابتلا به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* در طی سال‌های اخیر کاهش یافته است (جدول ۲).

جدول ۲) توزیع فراوانی موارد آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس ورمیکولاریس* در نمونه‌های پاتولوژی ده سال اخیر شهرستان بوشهر به تفکیک سال، ۱۳۹۱-۱۴۰۱

سال	تعداد کل	تعداد موارد با عامل <i>انتروبیوس</i>	درصد موارد با عامل <i>انتروبیوس</i>
۱۳۹۱	۴۱۳	۱	۰/۲
۱۳۹۲	۴۵۱	۷	۱/۶
۱۳۹۳	۴۴۵	۳	۰/۷
۱۳۹۴	۳۴۳	۱	۰/۳
۱۳۹۵	۳۶۵	۲	۰/۵
۱۳۹۶	۲۳۳	۴	۱/۷
۱۳۹۷	۳۲۵	۴	۱/۲
۱۳۹۸	۲۵۸	۳	۱/۲
۱۳۹۹	۲۶	۰	۰
۱۴۰۰	۱۰۹	۰	۰
۱۴۰۱	۲۴۲	۲	۰/۸
مجموع	۳۲۱۰	۲۷	۰/۸

جدول ۱) توزیع فراوانی موارد آپاندیسیت به تفکیک عوامل ایجاد کننده بر اساس گزارش پاتولوژی طی ده سال اخیر در شهرستان بوشهر، ۱۳۹۱-۱۴۰۱

گزارش پاتولوژی	تعداد	درصد
آپاندیسیت حاد (Acute Appendicitis)	۱۹۶۵	۶۱/۲
هایپرپلازی فولیکولی لنفوئیدی (Lymphoid Follicular Hyperplasia)	۱۸۱	۵/۶
هایپرپلازی فولیکولی (Follicular Hyperplasia)	۲۷	۰/۸
هایپرپلازی فولیکولی واکنشی (Reactive Follicular Hyperplasia)	۴۴	۱/۴
سوراخ شدن (Perforation)	۴۰	۱/۲
انسداد داخل لوله ای (Congestion)	۲۹۶	۹/۲
فکالایس (Fecalis)	۱۲۶	۳/۹
قانقاریا (Gangrenous)	۳۵۹	۱۱/۲
تومور نورئندوکراین (Neuroendocrine Tumor)	۷	۰/۲
تومور کارسینوئید (Carcinoid Tumor)	۵	۰/۲
<i>انتروبیوس ورمیکولاریس</i> (<i>Enterobius vermicularis</i>)	۲۷	۰/۸
بدون تغییرات خاص	۷۹	۲/۵
انسداد فیبروتیک (Fibrotic Obliteration)	۱۲	۰/۴
فیبروتیک	۳۵	۱/۱
موکوسل (Mucocel)	۶	۰/۲
لیتیاژیس (Lithiasis)	۱	۰/۰۳
مجموع	۳۲۱۰	۱۰۰

از ۳۲۱۰ پرونده بررسی شده با سابقه آپاندکتومی در این بازه زمانی، تعداد ۱۹۰۹ بیمار مرد (۵۹/۵ درصد) و ۱۳۰۱ بیمار زن (۴۰/۵ درصد) بودند. فراوانی آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* در میان جمعیت مردان مورد بررسی، ۹ مورد (۳۳/۳ درصد) و در زنان، ۱۸ مورد (۶۶/۷ درصد) بود. نتایج این تحقیق مشخص نمود که ارتباط معناداری بین ابتلاء به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و جنس بیماران وجود دارد؛ به گونه‌ای که شیوع آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* به طور معناداری در زنان بیشتر می‌باشد ($P=0/005$) (جدول ۳).

همچنین ارتباط معنی‌داری بین ابتلاء به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و سن بیماران وجود داشت؛ به طوری که میانگین سنی افراد مبتلا به آپاندیسیت ناشی

بیشترین موارد آپاندیسیت ناشی از انگل *انتروبیوس* در طی ده سال اخیر در سال ۱۳۹۲ بوده است (۷ مورد، ۱/۶ درصد). این در حالی است که در طی سال‌های ۱۳۹۹ و ۱۴۰۰، انگل *انتروبیوس* علت هیچ یک از موارد

بود که مشخص گردید هیچ ارتباط معنی داری میان ابتلاء به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و محل سکونت بیماران وجود ندارد ($P=0/07$) (جدول ۳).

از *انتروبیوس* به طور معناداری نسبت به افراد آپاندکتومی شده با سایر دلایل تشخیصی (به غیر از *انتروبیوس*) پایین تر بود ($P<0/0001$) (جدول ۳).

از دیگر متغیرهای آنالیز شده در این تحقیق، محل سکونت بیماران بر حسب شهرنشینی و یا روستانشینی

جدول ۳) توزیع فراوانی موارد آپاندیسیت در نمونه‌های پاتولوژی ده سال اخیر شهرستان بوشهر به تفکیک علت آپاندیسیت، سن، جنس و محل سکونت، ۱۳۹۱-۱۴۰۱					
P-value	Statistic	سایر علل آپاندیسیت (N=۳۱۸۳)*	آپاندیسیت ناشی از <i>انتروبیوس</i> (N=۲۷)	متغیر	
0/005	۷/۷ ***	۱۹۰۰ (۵۹/۷)	۹ (۳۳/۳)	مرد	جنس
		۱۲۸۳ (۴۰/۳)	۱۸ (۶۶/۷)	زن	
0/07	۳/۲ ***	۱۹۱۰ (۶۵/۷)	۲۰ (۸۳/۳)	شهر	محل سکونت
		۹۸۵ (۳۴/۳)	۴ (۱۶/۷)	روستا	
<0/0001	-۳/۹۰۱ **	۲۳/۰ (۱۵/۰-۳۳/۰)*	۱۵/۰ (۸/۷-۱۹/۵)*		سن
*Median (Q1-Q3) **Mann-Whitney ***Chi-square Test					

بررسی شیوع عفونت *انتروبیوس* و *رمیکولاریس* در موارد آپاندیسیت انجام دادند، به این نتیجه رسیدند که میانگین شیوع تلفیقی عفونت *انتروبیوس* و *رمیکولاریس* چهار درصد بود. همچنین شیوع این عفونت در آسیا با میانگین ۲/۴ درصد تخمین زده شد. جالب اینکه در مطالعه مذکور، ایران به عنوان یکی از مناطق با شیوع بالای این عفونت معرفی شده است. محققین، با استناد به یافته‌های حاصل از مطالعه خود، بار نسبتاً بالای عفونت *انتروبیوس* و *رمیکولاریس* در موارد آپاندیسیت را اذعان نموده‌اند (۱۶). در دیگر مطالعه مشابه انجام گرفته به صورت توصیفی-مقطعی در منطقه شمال ایران در شهر ساری، لام‌های پاتولوژی تهیه شده از تمام موارد آپاندکتومی شده دو بیمارستان در یک دوره پنج ساله مورد بررسی قرار گرفتند. از میان ۲۱۳۵ مورد آپاندکتومی بررسی شده، تعداد ۳۱ مورد (۱/۴۵ درصد) دارای آلودگی کرمی (*انتروبیوس* و *تنیا*) بودند. نویسندگان، نقش عفونت‌های انگلی را در ایجاد آپاندیسیت برجسته دانسته ولی بررسی‌های بیشتری را

بحث

با توجه به اینکه هنوز نقش انگل‌های کرمی در ایجاد آپاندیسیت حاد هنوز در هاله‌ای از ابهام است (۶)، لذا این مطالعه به منظور تعیین میزان این نقش و همچنین تعیین شیوع نمونه‌های آپاندکتومی شده با عامل کرمی *انتروبیوس* در طی ده سال اخیر در بوشهر طراحی گردید.

در تحقیق حاضر که نمونه‌های پاتولوژی و همچنین پرونده‌های ۳۲۱۰ بیمار با سابقه جراحی آپاندکتومی در بیمارستان شهدای خلیج فارس بوشهر در طی ده سال اخیر مورد بررسی قرار گرفت، میانگین سنی بیماران ۲۵/۴ سال بدست آمد. همچنین مشخص گردید که شیوع موارد آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و *رمیکولاریس* در این بازه زمانی ۰/۸ درصد می‌باشد که در مقایسه سال‌های مختلف، روند ابتلاء در طی سال‌های اخیر، آمار مبتلایان و به طبع آن جراحی‌های صورت گرفته روند کاهشی داشته است.

در مطالعه مرور سیستماتیک و متاآنالیزی که تقی‌پور و همکاران در سال ۲۰۲۰ در مقیاس جهانی با هدف

نسبت به سایر علل آپاندیسیت حاد رخ می‌دهد (۱۹). بنابراین با توجه به مطالب ذکر شده، باید توجه داشت که در موارد آپاندیسیت مراجعه کننده در سنین پایین باید تمرکز بیشتری بر احتمال وجود عفونت *انتروبیوس ورمیکولاریس* به عنوان عامل ایجاد آپاندیسیت باشد.

در تحقیق حاضر همچنین مشخص گردید که میان ابتلا به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و جنس ارتباط معناداری وجود دارد، به گونه‌ای که شیوع آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* به طور معناداری در زنان بیشتر می‌باشد. در مطالعه‌ای که عبدالکریم حسن (Abdulkarim Hasan) و همکاران، در مصر با هدف تعیین بروز آلودگی آپاندیس توسط *انتروبیوس ورمیکولاریس* در بیماران تحت آپاندکتومی و ارزیابی ارتباط بین آلودگی با این عفونت و آپاندیسیت حاد بر روی حجم نمونه ۱۱۵۰ بیمار انجام دادند به این نتیجه رسیدند که شیوع ابتلا به *انتروبیوس ورمیکولاریس* در موارد آپاندیسیت مورد بررسی در زنان حدود ۵۸ درصد و در مردان برابر ۴۱/۹ درصد می‌باشد که نشان دهنده شیوع بالاتر این عفونت در زنان مورد بررسی می‌باشد و با نتایج به دست آمده از مطالعه حال حاضر مشابه می‌باشد (۲۰). علت تفاوت بدست آمده در بین دو گروه جمعیتی مردان و زنان می‌تواند تفاوت در منطقه جغرافیایی انجام مطالعه و یا تفاوت در حجم نمونه مورد بررسی و عدم توزیع جمعیتی یکسان در دو گروه جنسیتی مختلف باشد. در ادامه آنالیز آماری نتایج حاصل از مطالعه حاضر، هیچ ارتباط معنی‌داری میان ابتلاء به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و محل سکونت بیماران بررسی شده بدست نیامد.

از دیگر یافته‌های تحقیق حاضر، کاهش بودن فراوانی موارد آپاندیسیت با عامل *انتروبیوس* در طی سال‌های

به دلیل عدم وجود التهاب در برخی از نمونه‌های آپاندیسیت با عامل انگلی پیشنهاد کرده‌اند (۱۷). مقایسه نتایج مطالعه حاضر با گزارشات فوق‌الذکر نشان می‌دهد که میزان موارد به دست آمده در بوشهر تا حدودی پایین‌تر از میانگین بدست آمده از کشورهای آسیایی و همچنین شهر ساری در شمال ایران بوده و دلیل آن را می‌توان اثر شیوع پاندمی کووید در طی سال‌های ۱۳۹۹ و ۱۴۰۰ در نظر گرفت که منجر به صفر شدن غیر طبیعی آمار شده و سپس از سال ۱۴۰۱ و بعد از فروکش کردن پاندمی، دوباره شیب نمودار افزایشی گردیده است.

از دیگر یافته‌های مطالعه حاضر، وجود یک ارتباط معنی‌دار میان ابتلاء به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و سن بیماران بود، به گونه‌ای که میانگین سنی افراد مبتلا به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* به طور معناداری نسبت به افراد مراجعه کننده با علل دیگر آپاندیسیت پایین‌تر می‌باشد. در مطالعه‌ای که شرین هامدونا (Shereen M. Hamdona) و همکاران، در فلسطین با هدف تعیین نقش *E. vermicularis* در آپاندیسیت از طریق بررسی هیستوپاتولوژیک بر روی حجم نمونه ۲۰۰ بیمار انجام دادند، به این نتیجه رسیدند که سن بیماران مبتلا به *E. vermicularis* از نظر هیستولوژیکی ثابت شده در آپاندیس کمتر از ۱۸ سال (۱۸/۲ درصد) بود. همچنین بیمارانی که بیشترین عفونت با *E. vermicularis* را داشتند، دانش‌آموزان (۱۷/۳ درصد) بودند که این نتایج با نتایج بدست آمده از مطالعه حال حاضر مطابقت دارد (۱۸). در مطالعه دیگری که رضانی و همکاران، در کرمان با هدف بررسی ارتباط میان عفونت *انتروبیوس ورمیکولاریس* و بروز آپاندیسیت حاد انجام دادند به این نتیجه رسیدند که بروز عفونت *انتروبیوس ورمیکولاریس* در آپاندیسیت حاد به طور معناداری در سنین پایین‌تری

افراد مراجعه کننده با علل دیگر آپاندیسیت پایین تر می باشد. فراوانی آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* به طور معناداری در زنان بیشتر می باشد. این در حالی است که میان ابتلا به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و محل سکونت (روستا/شهر) ارتباط معناداری وجود نداشت. پیشنهاد می شود جراحان *انتروبیوس* و *ورمیکولاریس* را به عنوان یک تشخیص افتراقی در هنگام برداشتن آپاندیس با ظاهر طبیعی در نظر بگیرند تا اقدامات احتیاطی لازم را برای به حداقل رساندن احتمال آلودگی و ارسال تمام نمونه های آپاندکتومی با ظاهر طبیعی برای بررسی هیستوپاتولوژی انجام دهند.

سپاس و قدردانی

این مقاله برگرفته شده از پایان نامه دکترای حرفه ای رشته پزشکی می باشد که با تصویب و حمایت مالی معاونت پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی بوشهر به انجام رسیده است (شماره گرنت: ۲۰۲۷). لذا نویسندگان این مقاله مراتب تشکر و قدردانی خود را از معاونت مذکور اعلام می دارند.

تضاد منافع

هیچ گونه تعارض منافع توسط نویسندگان بیان نشده است.

اخیر بوده است؛ که البته همانطور که قبلاً نیز ذکر گردید، شیوع پاندمی کووید در طی سال های اخیر، می تواند باعث کاهش میزان حضور مردم در جامعه، رعایت بیشتر موارد بهداشتی و ضد عفونی کردن مرتب دست ها شده و به طبع آن کاهش میزان آلودگی انگلی را سبب شده باشد که نهایتاً میزان مراجعات و اعمال جراحی را نیز تحت تأثیر قرار داده است، کماینکه متعاقب فروکش کردن پاندمی، دوباره شیب نمودار افزایشی شده است. از محدودیت های انجام مطالعه حاضر می توان به عدم همکاری سایر بیمارستان های مستقر در سطح شهر غیروابسته به وزارت بهداشت اشاره کرد که در صورت وجود چنین همکاری قابل انتظاری، دستیابی به تعداد بیشتری از نمونه ها از مراکز مختلف امکان پذیر می گردید.

نتیجه گیری

نتایج حاصل از مطالعه حاضر نشان داد که طی ده سال اخیر، شیوع موارد آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* و *ورمیکولاریس* در بوشهر در مقایسه با سایر مناطق ایران و جهان کمتر بوده است. همچنین شیوع ابتلا به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* در طی سال های اخیر کاهش یافته است. میانگین سنی افراد مبتلا به آپاندیسیت ناشی از *انتروبیوس* به طور معناداری نسبت به

References:

1. Aydin O. Incidental parasitic infestations in surgically removed appendices: a retrospective analysis. *Diagn Pathol* 2007; 2: 16. doi: [10.1186/1746-1596-2-16](https://doi.org/10.1186/1746-1596-2-16).
2. Richardson JD. Schwartz's principles of surgery, 8th ed. *Am Surg* 2008; 74(3): 274. <https://www.proquest.com/docview/212823115?sourcetype=Scholarly%20Journals>.
3. Mardani A, Feizi F, Fakhari M, et al. *Enterobius vermicularis* infection among appendectomy specimens in Qom Province, Central Iran: a retrospective study. *Comp Clin Path* 2017; 26(5): 1213-1219. doi: [10.1007/s00580-017-2512-5](https://doi.org/10.1007/s00580-017-2512-5).
4. Engin O, Calik S, Calik B, et al. Parasitic appendicitis from past to present in turkey. *Iran J Parasitol* 2010; 5(3): 57-63. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3279846/>.
5. Gupta SC, Gupta AK, Keswani NK, et al. Pathology of tropical appendicitis. *J clin pathol* 1989; 42(11): 1169-1172.

- doi: [10.1136/jcp.42.11.1169](https://doi.org/10.1136/jcp.42.11.1169).
6. Yabanoğlu H, Aytaç HÖ, Türk E, et al. Parasitic infections of the appendix as a cause of appendectomy in adult patients. *Turkiye Parazitol Derg* 2014; 38(1): 12-6.
doi: [10.5152/tpd.2014.3217](https://doi.org/10.5152/tpd.2014.3217).
7. Lander A, editor. Appendicitis - A Collection of Essays from Around the World. InTech, 2012.
doi: [10.5772/1552](https://doi.org/10.5772/1552).
8. Amer AS, Saad AE, Antonios SN, et al. Prevalence of Parasitic Infections in Surgically Removed Appendices: Parasitological and Histopathological Studies. *Helminthologia* 2018; 55(1): 33-44.
doi: [10.1515/helm-2017-0056](https://doi.org/10.1515/helm-2017-0056).
9. Gialamas E, Papavramidis T, Michalopoulos N, et al. *Enterobius vermicularis*: A rare Cause of Appendicitis. *Turkiye Parazitol Derg* 2012; 36(1): 37-40.
doi: [10.5152/tpd.2012.09](https://doi.org/10.5152/tpd.2012.09).
10. Fouladvand MA, Heydari A, Barazesh A. Prevalence of *Enterobius vermicularis* in Primary School Children of Bushehr, Iran in 2011. *Iran South Med J* 2018; 21(2): 125-133. (Persian)
doi: [10.29252/ismj.21.2.125](https://doi.org/10.29252/ismj.21.2.125).
11. Badparva E, Fallahi SH, Aminizadeh H, et al. Prevalence of *Enterobius vermicularis* in the primary school students of Kouhdasht rural regions in the academic year of 2007-2008. *Iran South Med J* 2009; 12(1): 75-80. (Persian)
URL: <http://ismj.bpums.ac.ir/article-1-176-en.html>.
12. Panidis S, Paramythiotis D, Panagiotou D, et al. Acute appendicitis secondary to *Enterobius vermicularis* infection in a middle-aged man: a case report. *J Med Case Rep* 2011; 5: 559.
doi: [10.1186/1752-1947-5-559](https://doi.org/10.1186/1752-1947-5-559).
13. Still GF. Observation on *Oxyuris vermicularis* in children. *Br Med J* 1899; 1(1998): 898-900.
doi: [10.1136/bmj.1.1998.898](https://doi.org/10.1136/bmj.1.1998.898).
14. Mowlavi Gh, Massoud J, Mobedi I, et al. *Enterobius vermicularis*: A Controversial Cause of Appendicitis. *Iranian J Publ Health* 2004; 33(3): 27-31. (Persian)
<https://www.magiran.com/paper/480127/enterobius-vermicularis-a-controversial-cause-of-appendicitis?lang=en>.
15. Siavoshi MR, Sattari M, Pile-Var M. Histopathology and Relative Frequency of Parasitic Appendicitis in the Main Treatment Centers of Hamadan City. *J Guilan Univ Med Sci* 1999; 8(29 and 30): 63-8. (Persian)
URL: <http://journal.gums.ac.ir/article-1-1819-en.html>.
16. Taghipour A, Olfatifar M, Javanmard E, et al. The neglected role of *Enterobius vermicularis* in appendicitis: A systematic review and meta-analysis. *PLoS One* 2020; 15(4): e0232143.
doi: [10.1371/journal.pone.0232143](https://doi.org/10.1371/journal.pone.0232143).
17. Ziaei Hezarjaribi H, Dalimi A, Ghasemi M, et al. Verminous appendicitis and its Histopathologic lesions. *J Mazandaran Univ Med Sci* 2013; 23(Suppl-2): 29-35. (Persian)
https://jmums.mazums.ac.ir/files/site1/user_files_0d0bf0/shokohi-A-10-27-30-4791aea.pdf.
18. Hamdona SM, Lubbad AM, Al-Hindi AI. Histopathological study of *Enterobius vermicularis* among appendicitis patients in Gaza strip, Palestine. *J Parasit Dis* 2016; 40(1): 176-83.
doi: [10.1007/s12639-014-0472-0](https://doi.org/10.1007/s12639-014-0472-0).
19. Ramezani MA, Dehghani MR. Relationship between *Enterobius vermicularis* and the incidence of acute appendicitis. *Southeast Asian J Trop Med Public Health* 2007; 38(1): 20-3.
<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/17539241/>.
20. Hasan A, Nafie K, El-Sayed S, et al. *Enterobius vermicularis* in appendectomy specimens; Clinicopathological assessment: Cross sectional study. *Ann Med Surg (Lond)* 2020; 60: 168-72.
doi: [10.1016/j.amsu.2020.10.057](https://doi.org/10.1016/j.amsu.2020.10.057).

Original Article

Evaluation of Appendicitis with *Enterobius vermicularis* in Pathology Samples of the Last 10 Years in Bushehr District, 2012-2022

M. Haddadan (MD)^{1*}, M. Farzaneh (MD)², B. Amiri (MD)³, Sh. Zamani (MD)¹,
A. Sahebani (BS)¹, A. Barazesh (PhD)^{4**}

¹ Student Research and Technology Committee, Bushehr University of Medical Sciences, Bushehr, Iran

² Department of Pathology, School of Medicine, Bushehr University of Medical Sciences, Bushehr, Iran

³ Department of Community Medicine, School of Medicine, Bushehr University of Medical Sciences, Bushehr, Iran

⁴ Department of Microbiology & Parasitology, School of Medicine, Bushehr University of Medical Sciences, Bushehr, Iran

(Received 26 Nov, 2023

Accepted 4 Mar, 2024)

Abstract

Background: The ectopic presence of helminths and their eggs in the appendiceal duct can directly and indirectly with antigenic stimuli lead to the hyperplasia of lymphatic follicles in the wall of the duct and thereby cause duct obstruction and subsequently, acute appendicitis. The present study was designed to determine the extent of this role as well as the frequency of appendectomy samples with *E. vermicularis* during the last 10 years in Bushehr.

Materials and Methods: A number of 3210 slides related to appendiceal samples of appendectomy patients were collected in Bushehr during the last 10 years (2013-2023) and examined in terms of microanatomy. The results of microscopic evaluation as well as the information in the files of the samples were summarized and the data were analyzed with SPSS statistical software and chi-square test.

Results: The frequency of appendicitis caused by *E. vermicularis* in the studied samples was 0.8% and it has been decreasing in recent years. There was a significant relationship between appendicitis caused by *E. vermicularis* and the gender and age of the patients, but there was no significant relationship with the place of residence of the patients.

Conclusion: Considering the decreasing trend of appendicitis caused by *Enterobius* during the recent years in Bushehr, the effect of the covid pandemic can be considered to be involved in this conclusion. It is suggested to carry out preliminary evaluations for the early diagnosis of this parasitic infection, especially in infected areas, in order to eliminate unnecessary surgical interventions.

Keywords: Appendicitis, *Enterobius vermicularis*, Bushehr, Iran

©Iran South Med J. All rights reserved

Cite this article as: Haddadan M, Farzaneh M, Amiri B, Zamani Sh, Sahebani A, Barazesh A. Evaluation of Appendicitis with *Enterobius vermicularis* in Pathology Samples of the Last 10 Years in Bushehr District, 2012-2022. Iran South Med J 2023; 26(5): 000-000

**Address for correspondence: Department of Microbiology & Parasitology, School of Medicine, Bushehr University of Medical Sciences, Moallem Street, Bushehr,

Email: afshin914@gmail.com

*ORCID: 0009-0002-5932-7545

**ORCID: 0000-0002-1959-9127

Website: <http://bpums.ac.ir>

Journal Address: <http://ismj.bpums.ac.ir>